

Marci naplója X. - Vendég a háznál

Marci naplója X. - Vendég a háznál

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Tudjátok, én nagyon jól megvagyok Laurával és Péterrel. Nekem most ők a szüleim, a Laura igazi mami. Hozzá lehet bújni, simogat, tisztogat, kedves szavakkal becéz, finom ételeket ad, játszik velem. Na, jó, játszani inkább Péterrel szoktam, de ez most mindegy. A lényeg, kedves naplóm, hogy remekül élünk mi itt hármásban. De sajnos állandóan vendégek jönnek.

Ha Laura elkezd a konyhában sűrögni, forogni, akkor már tudom: vendégek várhatók. Persze ez néha nem kellemetlen. Az ember-mamim anyukája például nagyon kedves idős hölgy. Ha idejön hozzánk, ő is simiz engem, ha Lauráék nincsenek itthon, akkor megetet, egyszóval vele nagyon jól kijövök. De neki Laura nem is szokott mennyei fogásokat készíteni, csak az idegeneknek. Őket pedig én nem szeretem.

Először is az idegeneknek idegen szaguk van. A nőknek néha virágillatuk, vagy narancs aroma árad belőlük, csupa cicaorrot facsaró szag. A férfiak is be vannak illatosítva, a kékesre borotvált arcukról száll a borotválkozás utáni arcszesz illata. Csak zárójelben jegyzem meg, kedves naplóm, hogy ez a borotválkozás különben is szerintem ostoba dolog. A szőr szép, a szőr gyönyörű, nézzetek csak meg engem! Mi értelme van az arcról leborotválgni? Szegény embereknek úgy sincs pompás bundájuk, csak néhány vacak szál szőrük, erre azt is levágják. Érthetetlen!

De visszatérve az idegenekre, az úgynevezett vendégekre. Legjobban azért utálom őket, mert olyankor Laura és Péter nem velem foglalkozik. Persze, mikor megjönnek a betolakodók, akkor megcsodálnak, ahogy elegánsan nyújtózom a pamlagon: dicsérnek, milyen gyönyörű cica vagyok, milyen pompás a bundám, pazar a bajsom... Mintha nem tudnám nélkülük is. Némelyik szemtelenebb vendég meg is simogat, ami még hagyján! De akad olyan is, amelyik felemel. Márpedig az idegeneknek fogalmuk sincs, hogyan kell egy macskát tartani. A legborzasztóbb, ha a nyakamnál fogva húzigálnak, vagy a lábaimat

rángatják. Én már nagy cica vagyok, a súlyom ilyenkor lehúz, fáj a bőröm, fájnak az ízületeim, nyávigok is felháborodva, meg fújok, és ha nem engednek ilyenkor el, bizony karmolok is.

Laura és Péter pedig nem kezd el veszekedni a vendéggel, ahogy velem, mikor rosszat csinálok. Sőt, mosolyognak, és még azt mondják, nem is értik, mi van velem, máskor kedves cica vagyok. Persze, hogy az vagyok, de velük és nem a jött-mentekkel. Néha ugyan akad kivétel. Egy-két rokonszenvesebb látogatónak már a szaga is kellemesebb. Kutya és macska illatok szállnak a nadrágszárakból, állateledel maradékokat sejtet a tenyerük. Mikor megsimogatnak, érzem a kezükön a gyakorlott, szerető mozdulatot. Ilyenkor engedem, hogy mellém üljenek, becézzenek, sőt, ha nagyon kedves a vendég, még az ölébe is beülök egy rövid időre. Dorombolni persze nem vagyok hajlandó, az csak Laurának és Péternek jár, meg legfeljebb az „anyós pajtásnak”, ahogy Péter hívja Laura anyukáját és a szomszéd bácsinak, aki nem azért tolakszik ide, hogy a gazdáim vele foglalkozzanak helyettem.

A vendégek ugyanis csak rövid ideig törődnek velem, aztán asztalhoz ülnek, esznek, beszélgetnek, nevetgélnek, csilingelő poharakból bort isznak és fütyülnek rám. Ami a nagyobb baj, hogy ilyenkor a gazdáim sem figyelnek oda, mit csinálok. Régebben igyekeztem magamra terelni a nagyérdemű vendégség figyelmét, de rendszerint abból botrány lett. Mikor egy dundi, kopasz úrnak belepisiltem az előszobában letett aktatáskájába, akkor Laura nem az urat tessékelt ki, mert a cicája jól megmondta róla a véleményét, hanem engem szidtak napokig, hogy rendes macska ilyet nem csinál. Ha felugrottam a terített asztalra körülnézni, mit is esznek ők, akkor azonnal lekergettek, Péter még az asztalra is csapott. Máskor bezzeg ilyenkor azt mondja, biztos éhes ez a szegény cicus, és már tépi is föl a tasakos eledelemet. A vendégek előtt viszont szigorúskodik és siccel lefelé, még a fenekemet is veregeti.

Hát ez számomra persze felháborító. Mostanában úgy tiltakozom a vendégség ellen, hogy már akkor elbújok, ha látom a készülődést. Befészkelem magam a ruhásszekrény legaljára, ahol a téli holmik vannak eltéve, és ott alszom át a vendégséget. Sőt, utána még jó ideig ott maradok és hallgatom, ahogy Laura és Péter elbúcsúzik a betolakodóktól és aztán elkezdenek keresni. Aggódnak, cicegnek kedvesen, becézve csalogatnak, Péter még a sajtos jutalomfalatot is elkezdi csörgetni, amire máskor rohanni szoktam.

Megvárom, míg a konyhába kezdenek benézegetni a szerkényekbe, meg Péter a hálósobában kúszik az ágy alatt, és akkor nagy kegyesen előmászom, persze ügyelek arra, ne lássák meg, honnan.

Lazán leülök a nappaliban a garnitúrára és hanyagul mosakodni kezdek. Laura végre meglát, örül, odaszalad hozzám, babusgat, simogat, Péter már megy is az etetőtálkámhoz. Végre újra hármasban vagyunk. Nincs is ennél jobb!

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-x-vendeg-a-haznal>